

दानियेलाचे पुस्तक - क्रमांक चार

साहुलची दोरी

Jeff Pippenger

2023-11-27

आपण लेवीयविवरणच्या सहावीसाव्या अध्यायातील “सात काळ” यांचा विचार करीत आहोत, जसे ते दानिएलच्या पुस्तकात प्रतिपादित झाले आहेत. आपण असे करीत आहोत, कारण “सात काळ” यांचे भविष्यसूचक वैशिष्ट्यांपैकी एक असे आहे की ते त्या “अडखळण्याच्या दगडा”चे प्रतिनिधित्व करतात, ज्याला बांधकाम करणाऱ्यांनी नाकारले. शास्त्रवचनांत प्रतिपादित अडखळण्याचा दगड मी अशा सत्यरूपाने परिभाषित करीत आहे की जे दिसू शकते, पण दिसत नाही. ज्यांना ते दिसते, त्यांच्यासाठी ते मौल्यवान आहे; परंतु ज्यांना ते दिसत नाही, त्यांच्यासाठी ते केवळ त्यांच्या अडखळण्याचे कारणच नसून, त्यांना भुकटी करून टाकणारा तोच दगड आहे.

जेव्हा ख्रिस्ताने बांधणाऱ्यांनी नाकारलेला दगड प्रस्तुत केला, तेव्हा त्याने ओळख करून दिली की कोपऱ्याचा तो दगड कोपऱ्याचा “मुख्य” होईल. शास्त्रांतील नाकारलेल्या दगडाचा संदेश नेहमीच याचाशी संबंधित असतो की देव पूर्वीच्या करारातील लोकांना वगळून पुढे जातो, आणि त्याच वेळी देव अशा लोकांशी करारात प्रवेश करतो जे पूर्वी देवाचे लोक नव्हते.

येशू त्यांना म्हणाला, “शास्त्रांत तुम्ही कधी वाचले नाही काय, ‘ज्या दगडाला बांधणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोनशिलेचा मुख्य दगड झाला आहे; हे प्रभूकडून झाले आहे, आणि आमच्या दृष्टीने ते आश्चर्यकारक आहे’? म्हणून मी तुम्हाला सांगतो, देवाचे राज्य तुमच्यापासून काढून घेतले जाईल आणि त्याची फळे उत्पन्न करणाऱ्या एका राष्ट्राला दिले जाईल. आणि जो कोणी या दगडावर पडेल तो तुटून जाईल; पण ज्याच्यावर हा दगड पडेल त्याचा तो चूरचूर करून टाकील.” मत्तय 21:42-44.

पवित्र देवदूतांनी विल्यम मिलर यांना ज्या पहिल्या “कालभविष्यवाणी” कडे नेले, ती म्हणजे लेवीयविवरण सहावीस मधील “सात वेळा” होय. लाओदीकियन अॅडव्हेंटवादाने मिलर यांच्या सेवाकार्याद्वारे प्रभूने उभारून ठेवलेल्या पायाभूत सत्यांचा पाडाव करण्याची प्रक्रिया, मिलर यांच्या अगदी पहिल्या शोधालाच नाकारून, आरंभ केली. निःसंशय, पवित्र पायाभरणीचे कोणतेही भविष्यसूचक चित्रण हे “तो दगड” असलेल्या ख्रिस्ताचेच चित्रण असते; म्हणून १८६३ मध्ये “सात वेळा” यांचा केलेला नकार हा केवळ पायाभूत सत्यांच्या नकाराच्या प्रक्रियेची सुरुवात दर्शवत नाही, तर तो ख्रिस्ताच्याही नकाराचे प्रतिनिधित्व करतो. ख्रिस्ताच्या नाकारलेल्या दगडाविषयीच्या साक्षीप्रमाणेच, पेत्रही हे दर्शवितो की पायाभरणीच्या दगडाशी संबंधित भविष्यवाण्यांपैकी एक अशी आहे की तो शेवटी “कोपऱ्याचा शिरोभाग” होईल.

म्हणूनच शास्त्रात असेही लिहिले आहे, “पहा, मी सियोनमध्ये एक मुख्य कोनशिला ठेवित आहे, निवडलेली, मौल्यवान; आणि जो त्याच्यावर विश्वास ठेवतो तो लज्जित होणार नाही.” म्हणून जे विश्वास ठेवतात, त्यांच्यासाठी तो मौल्यवान आहे; परंतु जे आज्ञाभंग करणारे आहेत, त्यांच्यासाठी “ज्या दगडाला बांधकाम करणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोनशिलेचा प्रमुख झाला,” आणि “अडखळण्याचा दगड व अपराधाचा खडक” ठरला; म्हणजे जे वचनावर अडखळतात, ते आज्ञाभंग करणारे असल्यामुळे अडखळतात; आणि यासाठीच त्यांची नेमणूक झाली होती. परंतु तुम्ही निवडलेली पिढी, राजकीय याजकवर्ग, पवित्र राष्ट्र, विशेष लोक आहात; यासाठी की ज्याने तुम्हाला अंधकारातून आपल्या अद्भुत प्रकाशात बोलाविले, त्याची स्तुती तुम्ही प्रगट करावी. जे पूर्वी लोक नव्हते, ते आता देवाचे लोक आहेत; ज्यांनी दया प्राप्त केली नव्हती, त्यांनी आता दया प्राप्त केली आहे. 1 Peter 2:6-8.

अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभीचा पायाचा दगड हा कोपऱ्याचा प्रमुख दगड ठरतो. यशया ख्रिस्त आणि पेत्र यांच्याशी सुसंगत आहे, आणि यशया पायाच्या दगडाचा उपयोग अशा एका करारबद्ध लोकांचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी करतो, ज्यांना एका नवीन करारबद्ध लोकांसाठी बाजूला काढले जात आहे. आपल्या साक्षीत तो अशा एका वर्गाचे चित्रण करतो, ज्यांनी मृत्यूशी करार केला आहे आणि ज्यांनी असत्य स्वीकारले आहे. त्यांनी स्वीकारलेले ते असत्य म्हणजे तेच असत्य होय, जे पौल ओळखून सांगतो की ज्यांनी मृत्यूशी करार केला आहे आणि ज्यांनी सत्याच्या प्रेमाचा स्वीकार केला नाही, त्यांच्यावर प्रबळ भ्रम आणते.

म्हणून, हे यरुशलेममध्ये असलेल्या या लोकांवर राज्य करणाऱ्या उपहास करणाऱ्या पुरुषांनो, परमेश्वराचे वचन ऐका. कारण तुम्ही असे म्हणता, आम्ही मृत्यूशी करार केला आहे, आणि अधोलोकाशी आमचा समझोता झाला आहे; जेव्हा प्रचंड फटका वाहत येईल, तेव्हा तो आमच्यापर्यंत येणार नाही; कारण आम्ही असत्याला आपले आश्रयस्थान केले आहे, आणि कपटाखाली आम्ही स्वतःला लपवून ठेवले आहे. म्हणून प्रभु परमेश्वर असे म्हणतो, पाहा, मी सियोनमध्ये पायासाठी एक दगड ठेवितो, परीक्षित दगड, अमूल्य कोनशिला, दृढ पाया; जो विश्वास ठेवतो तो घाई करणार नाही. मी न्यायाला मोजमापाची दोरी करीन, आणि नीतिमत्तेला लंबक; आणि गारा असत्याच्या आश्रयस्थानाला वाहून नेतील, आणि पाणी त्या लपण्याच्या जागेवरून ओसंडून जाईल. आणि तुमचा मृत्यूशी केलेला करार रद्द केला जाईल, आणि अधोलोकाशी केलेला तुमचा समझोता स्थिर राहणार नाही; जेव्हा प्रचंड फटका वाहत येईल, तेव्हा तुम्ही त्याच्याखाली तुडवले जाल. यशया 28:14-18.

“सात काळ” ही गोष्ट असत्यांच्या आड लपविण्यात आली आहे, आणि जेव्हा देव आपल्या पूर्वीच्या करारातील लोकांना वगळून एक लाख चव्वेचाळीस हजारांबरोबर करारात प्रवेश करील, तेव्हा जो दगड पूर्वी नाकारलेला कोनशिला होता, तो कोपऱ्याचा “मस्तक” होण्यासाठी उंचावला जाईल. जे या सत्याला समजतात, त्यांच्यासाठी तो अमूल्य आहे; आणि जे समजत नाहीत, त्यांच्यासाठी कोपऱ्याचे मस्तक होणारा तो दगड त्यांना केवळ चिरडत नाही, तर रूपकात्मक अर्थाने तो त्यांच्या समाधिशिलेसुद्धा ठरतो.

दानिएलच्या पुस्तकात, आठव्या अध्यायाच्या एकोणिसाव्या वचनात, आपण “रोषाचा शेवटचा अंत” पाहतो; यावरून हे ओळखता येते की रोषाचा एक “पहिला अंत” देखील असला पाहिजे. इ.स.पू. ६०७ पासून २२ ऑक्टोबर १८४४ पर्यंतचा कालावधी हा पवित्रस्थान (आणि सैन्य) तुडविले जाईल असा कालावधी दर्शवितो. परंतु दानिएल अध्याय अकरा, वचन छत्तीस यानुसार, रोष पूर्ण होईपर्यंत पोपसत्ता भरभराटीस येणार होती. जर आठव्या अध्यायातील रोषाचा अंत एखाद्या कालखंडाचा शेवट दर्शवित असेल, तर अकराव्या अध्यायातील रोषाचा अंत देखील एखाद्या कालखंडाचा शेवट दर्शवितो. बायबल हेच स्पष्टपणे शिकविते, जरी मृत्यूशी करार केलेल्यांनी या सत्यावर असत्याचे आच्छादन घातले आहे.

दोन्ही रोषांचा अंत हा एकसारख्या कालावधीच्या अंताचे प्रतिनिधित्व करतो, कारण दोन्हीही विखुरणे, बंदिवास आणि गुलामगिरी या दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या त्याच शापाची पूर्तता होते. उत्तरेकडील राज्याने “सात वेळा” या विखुरणे, बंदिवास आणि गुलामगिरीचा प्रथम भोग केला, जेव्हा इ.स.पू. 723 मध्ये अशशूरच्या राजाने त्यांना बंदिवान करून नेले. दक्षिणेकडील राज्यावरही इ.स.पू. 677 मध्ये हाच प्रसंग ओढवला. यिर्मया या वस्तुस्थितीची पुष्टी करतो.

इस्राएल हे विखुरलेले मेंढरू आहे; सिंहांनी त्याला हाकलून लावले आहे; प्रथम अशशूरच्या राजाने त्याला गिळून टाकले; आणि शेवटी बाबेलचा राजा नबुखदनेस्सर याने त्याची हाडे मोडली आहेत. यिर्मया 50:17.

यिर्मया येथे एक क्रमाक्रमाने उलगाडत जाणारा न्याय दर्शवित आहे. इ.स.पूर्व 723 मध्ये अशशूर लोकांनी उत्तरेकडील राज्य दूर नेले; त्यानंतर इ.स.पूर्व 677 मध्ये त्यांनी मनशेला त्यांच्या राजधानी असलेल्या बाबेलला नेले. मग इ.स.पूर्व 606 मध्ये नबुखदनेस्सर यहोयाकीमला घेऊन गेला; अशा प्रकारे सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाची सुरुवात चिन्हांकित झाली. त्यानंतर इ.स.पूर्व 586 मध्ये नबुखदनेस्सरने सिदकिय्याला पकडून यरुशलेमचा नाश केला.

दक्षिणेकडील राज्याला इशारा देण्यात आला होता की, जर त्यांनी आपल्या बंडखोरीतच पुढे चालू ठेवले, तर त्यांनाही उत्तरेकडील राज्याप्रमाणेच तोच भाग्यभोग भोगावा लागेल. उत्तरेकडील राज्यावर झालेला न्याय दक्षिणेकडील

राज्यावरही पूर्ण केला जाणार होता, आणि त्या न्यायाचे प्रतीक अशी एक दोरी होती जी यहुदावर ताणली जाणार होती. यशयाच्या साक्षीमध्ये ती केवळ “दोरी” होती, परंतु पुढील उताऱ्यात ती “दोरी” म्हणजे “शोमरोनची दोरी” आहे.

म्हणून इस्राएलचा परमेश्वर देव असे म्हणतो: पाहा, मी यरुशलेम व यहुदा यांच्यावर असे अनर्थ आणीत आहे की, जो कोणी त्याविषयी ऐकेल त्याचे दोन्ही कान झणझणतील. आणि मी यरुशलेमावर सामरीयाची मोजमापाची दोरी व आहाबाच्या घराण्याचा लंबक ताणीन; आणि जसा मनुष्य ताट पुसतो, ते पुसून उलटे करतो, तसा मी यरुशलेम पुसून टाकीन. आणि माझ्या वारशाचा उरलेला अवशेष मी टाकून देईन, आणि त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या हाती देईन; आणि ते आपल्या सर्व शत्रूंसोठी लूट व शिकार होतील; कारण त्यांनी माझ्या दृष्टीने जे वाईट आहे ते केले आहे, आणि त्यांच्या पूर्वजांनी मिसर देशातून बाहेर पडलेल्या दिवसापासून आजपर्यंत मला क्रोधास प्रवृत्त केले आहे. 2 राजे 21:12-15.

आत्ताच उद्धृत केलेल्या वचनेमध्ये दोन भविष्यसूचक अभिव्यक्ती आहेत ज्यांचा विचार केला गेला पाहिजे. पहिली म्हणजे कान झिणझिणणे, आणि दुसरी म्हणजे लंबसूत्र. या वचनेमध्ये सामरियाची रेषा ही अहाबाच्या घराण्याचे लंबसूत्र म्हणूनही ओळखली जाते. रेषा आणि लंबसूत्र ही न्यायाची साधने आहेत, जी बांधकामाच्या प्रक्रियेत वापरली जातात. या वचनेमध्ये हे दर्शविले आहे की सामरिया आणि अहाबाचे घराणे म्हणून प्रतिनिधित्व केलेल्या उत्तरेकडील राज्याविरुद्ध जो तोच न्याय कार्यान्वित करण्यात आला होता, तोच यहुदा आणि यरुशलेम यांच्यावर आणला जाणार होता. जेव्हा हा इशारा देण्यात आला, तेव्हा इस्राएलचे उत्तरेकडील राज्य आधीच आक्रमित, जिंकलेले, नष्ट केलेले आणि गुलामगिरीत नेलेले होते. देवाच्या न्यायाचा संदेश हा इशारा ऐकणाऱ्यांच्या कानांत झिणझिणी उत्पन्न करतो. लंबसूत्र आणि कान झिणझिणणे हे दोन्हीही पवित्र शास्त्रांमध्ये प्रत्येकी तीन वेळा आढळतात. प्रत्येक प्रसंगी ते देवाच्या स्वतःच्या लोकांविरुद्धच्या त्याच्या संतापाचे प्रतिनिधित्व करतात.

आणि परमेश्वर आला, उभा राहिला, आणि इतर वेळांप्रमाणे हाक मारली, “शमुवेल, शमुवेल.” तेव्हा शमुवेल म्हणाला, “बोल; कारण तुझा सेवक ऐकत आहे.” आणि परमेश्वर शमुवेलास म्हणाला, “पहा, मी इस्राएलमध्ये अशी एक गोष्ट करीन की, ती जो कोणी ऐकेल त्याच्या दोन्ही कानांना झणझणीत धक्का बसेल. त्या दिवशी मी एलीच्या घराण्याविषयी जे काही बोललो आहे ते सर्व त्याच्याविरुद्ध पूर्ण करीन; मी जेव्हा आरंभ करीन, तेव्हा समाप्तही करीन.” १ शमुवेल ३:१०-१२.

एलीच्या घराण्याचा पाडाव ही अशी भविष्यवाणी होती की ती ऐकणाऱ्या प्रत्येकाच्या दोन्ही कानांत झिणझिण्या उठतील. शमुवेलच्या काळात कानांत झिणझिण्या उठणे हे एलीच्या घराण्याच्या मागे पडून जाण्याचे प्रतीक आहे. शमुवेलास दिलेल्या भाकिताची पूर्तता म्हणजे एलीच्या घराण्याचा पाडाव आणि शमुवेलाची संदेष्टा म्हणून स्थापना होय. शमुवेल अशा लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो की जे, पेत्र म्हणतो तसे, पूर्वी देवाचे लोक नव्हते, परंतु आता आहेत; कारण जेव्हा शमुवेलाची संदेष्टा म्हणून स्थापना झाली, तेव्हा एलीचे घराणे नष्ट झाले. यिर्मया देखील यरुशलेमच्या नेतृत्वाविरुद्ध असा न्यायघोष करतो की ज्यामुळे कानांत झिणझिण्या उठतात.

आणि असे म्हणा, यहुदाच्या राजांनो आणि यरुशलेमच्या रहिवाशांनो, परमेश्वराचे वचन ऐका; सैन्यांचा परमेश्वर, इस्राएलचा देव, असे म्हणतो: पाहा, मी या स्थळावर असे संकट आणीन की जे कोणी ते ऐकेल, त्याचे कान झिणझिणू लागतील. यिर्मया 19:3.

कान झणझणण्याच्या तिन्ही उल्लेखांचा संबंध अशा करारबद्ध लोकांशी आहे, ज्यांनी मृत्यूशी करार केला आहे आणि त्यानंतर त्यांच्यावर आक्रमण होते, ते जिंकले जातात, नष्ट केले जातात, विखुरले जातात, आणि गुलामगिरीत नेले जातात. कान झणझणणे हे देवाच्या संतापाच्या न्यायाचे प्रतीक आहे, आणि त्या न्यायाचे प्रतीक शास्त्रवचनांमध्ये “साहुल” या शब्दाद्वारेही तीन वेळा दर्शविले गेले आहे. आपण ते आधीच दुसरे राजे आणि यशया यांत वाचले आहे; परंतु शास्त्रवचनांमध्ये “साहुल” याचा आणखी एक उल्लेख आहे, आणि त्या उल्लेखात “साहुल” हा शब्द मागील दोन उल्लेखांपेक्षा वेगळ्या हिब्रू शब्दापासून भाषांतरित करण्यात आला आहे.

मग माझ्याशी बोलणारा देवदूत पुन्हा आला, आणि झोपेतून जागा केलेल्या मनुष्यासारखे मला जागे केले. आणि त्याने मला म्हटले, “तू काय पाहतोस?” तेव्हा मी म्हणालो, “मी पाहिले, आणि पाहा, पूर्ण सोन्याचा एक दीपस्तंभ आहे; त्याच्या टोकावर एक पात्र आहे, आणि त्यावर त्याचे सात दिवे आहेत; आणि त्याच्या टोकावरील त्या सात दिव्यांसाठी सात नळ्या आहेत. आणि त्याच्या जवळ दोन जैतूनाची झाडे आहेत, एक पात्राच्या उजव्या बाजूस आणि दुसरे त्याच्या डाव्या बाजूस.” मग मी उत्तर देऊन माझ्याशी बोलणाऱ्या देवदूताला म्हणालो, “हे काय आहेत, माझ्या प्रभो?” तेव्हा माझ्याशी बोलणाऱ्या देवदूताने उत्तर देऊन मला म्हटले, “हे काय आहेत हे तुला ठाऊक नाही काय?” आणि मी म्हणालो, “नाही, माझ्या प्रभो.” तेव्हा त्याने उत्तर देऊन मला म्हटले, “हे जरुब्बाबेलासाठी परमेश्वराचे वचन आहे: सैन्याने नव्हे, सामर्थ्यानेही नव्हे, तर माझ्या आत्म्याने, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो. हे मोठ्या पर्वता, तू कोण आहेस? जरुब्बाबेलासमोर तू सपाट मैदानी भूमी होशील; आणि तो त्याचा शिरोभागी दगड जयघोष करीत बाहेर आणील, असे म्हणत, ‘कृपा, कृपा त्याच्यावर असो.’” शिवाय परमेश्वराचे वचन माझ्याकडे आले, असे म्हणाले, “जरुब्बाबेलाच्या हातांनी या घराचा पाया घातला आहे; त्याचे हातच ते पूर्णही करतील; आणि सेनाधीश परमेश्वराने मला तुमच्याकडे पाठविले आहे हे तुम्हांला कळेल. कारण लहान गोष्टींच्या दिवसाला कोणी तुच्छ मानिले आहे? कारण ते आनंद करतील, आणि त्या सातांसह जरुब्बाबेलाच्या हातातील ओळंबा पाहतील; हे परमेश्वराचे नेत्र आहेत, जी संपूर्ण पृथ्वीवर इकडे तिकडे फिरतात.” मग मी उत्तर देऊन त्याला म्हटले, “दीपस्तंभाच्या उजव्या बाजूस आणि डाव्या बाजूस असलेली ही दोन जैतूनाची झाडे काय आहेत?” आणि मी पुन्हा उत्तर देऊन त्याला म्हटले, “सोन्याच्या त्या दोन नळ्यांद्वारे स्वतःतून सुवर्ण तेल ओतणाऱ्या या दोन जैतूनाच्या फांद्या काय आहेत?” आणि त्याने मला उत्तर देऊन म्हटले, “ही काय आहेत हे तुला ठाऊक नाही काय?” आणि मी म्हणालो, “नाही, माझ्या प्रभो.” तेव्हा तो म्हणाला, “हे ते दोन अभिषिक्त आहेत, जे संपूर्ण पृथ्वीच्या प्रभूजवळ उभे आहेत.” जखऱ्या ४:१-१४.

दुसरे राजे आणि यशया अड्डावीस मध्ये “ओळंबा” असा अनुवाद केलेला शब्द “मिशकाल” आहे, आणि त्याचा अर्थ वजन असा होतो. या दोन्ही उताऱ्यांमध्ये रेषेला एक वजन (ओळंबा) जोडले जाणार होते. वजन हे तराजूमध्ये वापरले जाते, आणि ते न्यायाचे प्रतिनिधित्व करते. वजनासहित रेषा म्हणजे न्यायाची रेषा होय. सामरिया येथील रेषा म्हणजे “सात काळांचा,” किंवा दोन हजार पाचशे वीस वर्षांचा कालखंड होय. जो कालखंड उत्तरेकडील राज्यावर आणला गेला होता, तोच कालखंड दक्षिणेकडील राज्यावरही ठेवला जाणार होता. या दोन्ही रेषांपैकी कोणत्याही एका रेषेचा शेवट दानियेलाच्या पुस्तकात शेवटच्या कोपाचा शेवट किंवा पहिल्या कोपाचा शेवट असा ओळखला जातो. हा कालखंड दानियेलामध्ये असा दर्शविला आहे की, त्या काळात यरुशलेम आणि सैन्य यांना पगानवाद आणि पोपसत्ता या दोन उजाड करणाऱ्या सत्तांकडून तुडविले जाणार होते. हे दोन्ही कालखंड त्यांच्या-त्यांच्या राजधानी शहरांवर आक्रमण होऊन, ती जिंकली जाऊन, नष्ट होऊन, आणि त्यांच्या नागरिकांना गुलामगिरीत नेले गेले तेव्हा सुरू होणार होते.

परंतु जखऱ्या या पुस्तकात “plummet” हा शब्द दोन इब्री शब्दांच्या संयोगाने बनलेला आहे. पहिला शब्द “‘eben” हा आहे, आणि त्याचा अर्थ “बांधणे” असा होतो, तसेच त्याचा अर्थ “दगड” असाही होतो. त्याचा अर्थ “बांधकामाचा दगड” असा आहे. नंतर हा शब्द “bediy!” या इब्री शब्दाशी जोडला जातो, ज्याचा अर्थ “विभागणे किंवा वेगळे करणे” असा होतो. जखऱ्यामधील “plummet” हा असा दगड आहे, ज्यावर बांधले जाते आणि जो वेगळेपणा व विभागणी उत्पन्न करतो. ही विभागणी दोन प्रकारच्या उपासकांमध्ये आहे; एक वर्ग असा की, जेव्हा ते त्या दगडाला पाहतात तेव्हा आनंदित होतात, त्याला आपल्या कोपऱ्याचा मुख्य दगड करतात, आणि त्यावर बांधतात; आणि दुसरा वर्ग असा की, ज्यांना तो दिसत नाही, जे त्याला नाकारतात, त्याच्यावर अडखळतात, आणि शेवटी त्याच्याद्वारे चिरडले जातात; आणि मग तोच त्यांचा शिरोभागी दगड किंवा समाधीशिळा ठरतो. एक वर्ग जीवनाशी करार करतो, तर दुसरा मृत्यूशी करार करतो.

जखरियाच्या इतिहासात, प्राचीन इस्राएल बॅबिलोनमधून नुकतेच बाहेर येऊन यरुशलेम पुन्हा बांधण्यासाठी व पुनर्स्थापित करण्यासाठी आले होते. जरुब्बाबेल याची राज्यपाल म्हणून नेमणूक करण्यात आली होती, आणि त्या कार्यावर देखरेख करण्याची जबाबदारी त्याच्यावर होती. कार्याच्या आरंभी त्याने पायाभरणीचा दगड ठेवला आणि

कार्याच्या शेवटी त्याने माथ्याचा दगड, किंवा शिरोमणी दगड, बसविला. जरुब्बाबेल याचा अर्थ आहे “बॅबिलोनचे संतती”. सर्व भविष्यवाण्या शेवटच्या दिवसांची ओळख करून देत आहेत, आणि जरुब्बाबेलचे नाव त्या इतिहासाचे प्रतीक आहे ज्यात पायाभरणीचा दगड ठेवला गेला त्या पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे दर्शन होते; तसेच त्याचे नाव तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचेही प्रतीक आहे, जेव्हा माथ्याचा दगड, किंवा शिरोमणी दगड, बसविला जातो. पहिल्या चळवळीत किंवा दुसऱ्या चळवळीत पवित्र आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावाचे प्रकटीकरण जरुब्बाबेलच्या नावाद्वारे (बॅबिलोनचे संतती) दर्शविले जाते, कारण ते त्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करते जो “बॅबिलोनचे संतती” असलेल्या अंतिम पिढीला बाहेर येण्याचे आवाहन करतो. ते मध्यरात्रीच्या घोषणेचा संदेश दर्शविते, जो पहिल्या चळवळीत घडला होता आणि जो मोठ्या आक्रोशाच्या अंतिम चळवळीत घडण्याच्या बेतात आहे.

दोन जैतूनाची झाडे, दोन जैतूनाच्या फांद्या, आणि ती दोन अभिषिक्त व्यक्ती, ज्यांचे प्रतिनिधित्व त्या पात्रांनी होते, ज्यांत दोन सुवर्ण नळ्या तेल ओततात:

“संपूर्ण पृथ्वीच्या प्रभूजवळ उभे असलेले अभिषिक्त जन, आच्छादक करूब या नात्याने सैतानाला एकेकाळी देण्यात आलेले स्थान धारण करीत आहेत. त्याच्या सिंहासनाभोवती असलेल्या पवित्र प्राणिमात्रांद्वारे, प्रभू पृथ्वीवरील रहिवाशांशी अखंड संवाद राखतो. सुवर्ण तेल त्या कृपेचे प्रतीक आहे, ज्याद्वारे देव विश्वासणाऱ्यांच्या दीपांना पुरवठा करीत राहतो, जेणेकरून ते लुकलुकून विडून जाऊ नयेत. हे पवित्र तेल देवाच्या आत्म्याच्या संदेशांद्वारे स्वर्गातून ओतले जात नसते, तर दुष्टतेच्या शक्तींना मनुष्यांवर संपूर्ण नियंत्रण प्राप्त झाले असते.”

“देव जे संदेश आपल्याकडे पाठवितो, ते आपण स्वीकारत नाही, तेव्हा देवाचा अपमान होतो. अशा रीतीने आपण त्या सुवर्णतेलास नकार देतो, जे तो आपल्या आत्म्यांत ओतू इच्छितो, जेणेकरून ते अंधकारात असलेल्यांपर्यंत पोहोचविले जावे. जेव्हा हा हाकारा येईल, ‘पाहा, वर येत आहे; त्याला सामोरे जाण्यास बाहेर पडा,’ तेव्हा ज्यांनी पवित्र तेल प्राप्त केलेले नाही, ज्यांनी आपल्या अंतःकरणांत ख्रिस्ताची कृपा जपून ठेवलेली नाही, ते मूर्ख कुमारेकांप्रमाणे हे पाहतील की आपल्या प्रभूला भेटण्यास ते तयार नाहीत. तेल मिळविण्याचे सामर्थ्य त्यांच्यामध्ये स्वतःहून नाही, आणि त्यांचे जीवन उद्ध्वस्त होते. परंतु जर देवाचा पवित्र आत्मा मागितला गेला, जर आपण मोशेप्रमाणे विनवणी केली, ‘मला तुझे गौरव दर्शव,’ तर देवाचे प्रेम आपल्या अंतःकरणांत ओतले जाईल. त्या सुवर्णनळ्यांद्वारे सुवर्णतेल आपल्यापर्यंत पोहोचविले जाईल. ‘सामर्थ्याने नव्हे, बळानेही नव्हे, तर माझ्या आत्म्याने, असे सैन्यांचा परमेश्वर म्हणतो.’ नीतिसूर्याच्या तेजस्वी किरणांना ग्रहण करून, देवाची मुले जगात दिव्यांप्रमाणे प्रकाशतात.” Review and Herald, July 20, 1897.

जखर्याने वारंवार विचारले होते की ती दोन जैतूनाची झाडे कोणती होती, अशा प्रकारे त्याने त्या दोन साक्षीदारांच्या विविध प्रतीकांकडे लक्ष वेधले. सिस्टर व्हाइट त्या दोन जैतूनाच्या झाडांची ओळख प्रकटीकरण अकरा मधील दोन साक्षीदार अशी करून देतात.

“दोन साक्षीदारांविषयी संदेष्टा पुढे घोषित करतो: ‘हे पृथ्वीच्या देवासमोर उभे असलेले दोन जैतून वृक्ष आणि दोन दीपस्तंभ आहेत.’ ‘तुझे वचन,’ स्तोत्रकर्त्याने म्हटले, ‘माझ्या पायांसाठी दीप, आणि माझ्या मार्गासाठी प्रकाश आहे.’ प्रकटीकरण 11:4; स्तोत्रसंहिता 119:105. हे दोन साक्षीदार जुना आणि नवा करार यांतील पवित्र शास्त्रांचे प्रतिनिधित्व करतात.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, 267.

जखर्याला हे समजून घ्यायचे होते की हे दोन साक्षीदार कोण होते. फ्रेंच राज्यक्रांतीमध्ये ते जुना व नवा करार होते. तळहीन खाईतून वर आलेल्या पशूने रस्त्यात ज्यांचा वध केला, अशा मोशे व एलियाह यांच्या रूपात त्यांचे प्रतिरूप दाखविण्यात आले होते. ते फ्युचर फॉर अमेरिका यांच्या सेवाकार्याचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्याचा १८ जुलै, २०२० रोजी वध करण्यात आला.

अध्यायाच्या प्रारंभी, जखर्याला जागे केल्यानंतर, जेव्हा मृत, कोरडी हाडे एकत्र आणली जातात, पण अद्याप जिवंत झालेली नसतात, तेव्हा गॅब्रिएल विचारतो, “तू काय पाहतोस?” जखर्या त्याने काय पाहिले आहे ते वर्णन करतो, आणि मग विचारतो, “हे काय आहे, माझ्या प्रभू?” गॅब्रिएल प्रश्नाच्या विषयावर भर देतो, कारण तो जखर्याच्या

प्रश्नाला प्रश्नानेच उत्तर देतो. तो जखऱ्याला विचारतो, “ही काय आहेत, हे तुला ठाऊक नाही काय?” त्यानंतर गॅब्रिएल उत्तर देतो, “हेच परमेश्वराचे वचन झरुब्बाबेलाला आहे, असे सांगून, ‘न सामर्थ्याने, न शक्तीने, तर माझ्या आत्म्याने,’ सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो.”

यरुब्बाबेलास परमेश्वराचे जे वचन देण्यात आले ते असे होते, “सामर्थ्याने नव्हे, किंवा बळाने नव्हे, तर माझ्या आत्म्याने. हे महान पर्वता, तू कोण आहेस? यरुब्बाबेलापुढे तू सपाट मैदान होशील; आणि तो त्याचा शिरोमणी दगड जयघोषांसह बाहेर आणील, असे ओरडत, कृपा, कृपा त्याच्यावर असो.”

राज्यपाल जरुब्बाबेल हा त्या दूताचे प्रतिनिधित्व करतो जो प्रारंभ आणि समाप्तीच्या इतिहासात मार्ग तयार करतो; ज्याच्या समोर पर्वत सपाट मैदानाप्रमाणे होतो. यशया याच दूताच्या कार्याची ओळख करून देतो आणि म्हणतो की तो “अरण्यात आपल्या देवासाठी एक महामार्ग सरळ करील,” आणि तो “प्रत्येक दरी” “उंच केली जाईल” असे घडवून आणील. तसेच तो “प्रत्येक पर्वत व टेकडी” “खाली केली जाईल” असेही घडवून आणील; कारण राज्यपाल जरुब्बाबेलसमोरील “महान पर्वत” “सपाट मैदान होईल.”

विल्यम मिलर यांचा “सात काळांचा” संदेश त्यांना देवाकडून देण्यात आला होता. जरुब्बाबेल हा विल्यम मिलर याचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्याने “सात काळांच्या” पायाभरणीचा दगड ठेवला; आणि तो त्या हातांचेही प्रतिनिधित्व करतो जे “आनंदघोष करीत, ओरडत, ‘कृपा, कृपा यावर असो’” असे म्हणत “शिरोमणी दगड पुढे आणतील.” “कृपा” या शब्दाची द्विरुक्ती मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश दर्शविते. “आनंदघोष” हा तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या आक्रोशाने दर्शविलेल्या त्याच संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि “ओरडणे” मध्यरात्रीचा आक्रोश दर्शविते. हा संपूर्ण उतारा मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या संदेशाविषयी आहे. तो प्रकटीकरण अकराच्या रस्त्यांवर मृत्यूत निद्रिस्त असलेल्या कुमारिकांविषयी आहे, जो सुकलेल्या मृत हाडांच्या दरीतून जातो. तो त्या सुकलेल्या मृत हाडांच्या पुनरुत्थानाविषयी आहे, आणि तो त्या “ओळंब्या”च्या भविष्यसूचक भूमिकेविषयी आहे जी शहाण्या कुमारिका पाहतात आणि ज्यामुळे त्या आनंदित होतात.

मग जखऱ्या म्हणतो, “याव्यतिरिक्त.” “याव्यतिरिक्त” म्हणजे पुढील उतारा मागील उतार्यावर अध्यारोपित करणे होय. हे “ओळीवर ओळ” या भविष्यसूचक तत्त्वाचा निर्देश आहे. मागील संवादाने, जखऱ्याद्वारे प्रतिनिधित्व केलेल्या, देवाच्या लोकांच्या मध्यरात्रीच्या जागृतीची ओळख करून दिली. मागील संवादाने वारंवार शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या लोकांची प्रकटीकरण अध्याय अकरातील दोन साक्षीदार कोण आहेत हे समजून घेण्याची इच्छा अधोरेखित केली. मागील संवादाने हे ओळख करून दिले की जरुब्बाबेल पहिल्या चळवळीतील कार्याचे आणि शेवटच्या चळवळीतील कार्याचेही प्रतिनिधित्व करतो. त्याने हे ओळख करून दिले की जरुब्बाबेलचे “हात” (मानवी सामर्थ्याचे प्रतिनिधित्व करणारे) पायाभरणीचा दगड आणि शिरोमणी दगड ठेवणार होते, परंतु त्याच्या हातांचे कार्य केवळ सांतवनकर्त्यांच्या दैवी सामर्थ्याद्वारेच पूर्ण झाले होते आणि होते.

यानंतर आलेला संवाद, जो मागील संवादावर ठेवावयाचा आहे, हे ओळखून देतो की जेव्हा “झरुब्बाबेलाचे हात” कार्य पूर्ण करित असतात, तेव्हा अखेरच्या दिवसांतील देवाचे लोक “परमेश्वराने” तेजवाहक गॅब्रिएल याला देवाच्या लोकांकडे “पाठविले” आहे हे “जाणतील.” येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाशी संबंधाने दर्शविलेल्या पहिल्या सत्याचे प्रतिनिधित्व करणारी स्वर्गीय संप्रेषणाची प्रक्रिया ते ओळखतील. झरुब्बाबेलाचा संदेश आणि कार्य नाकारणे म्हणजे गॅब्रिएलकडून येणारा संदेश नाकारणे होय; हा संदेश त्याने ख्रिस्ताकडून प्राप्त केला, आणि ख्रिस्ताने तो पुढे पित्याकडून प्राप्त केला.

मग उपासकांचे दोन वर्ग परिभाषित केले जातात. एक वर्ग “लहान गोष्टींच्या दिवसाचा तुच्छभाव केला आहे?” दुसरा वर्ग “आनंद करील,” जेव्हा ते “जरुब्बाबेलाच्या हातातील ओळंबा त्या सातांसह” पाहतील, जे “परमेश्वराचे नेत्र आहेत, जे संपूर्ण पृथ्वीभर इकडेतिकडे धावतात.” जे लहान गोष्टींच्या दिवसाचा तुच्छभाव करतात, ते “ओळंबा” याने दर्शविलेल्या विल्यम मिलर यांच्या ऐतिहासिक कार्याचा तुच्छभाव करित आहेत. त्यांची तुलना त्या लोकांशी केली जाते जे जरुब्बाबेलाच्या हातातील “ओळंबा” पाहून आनंद करतात. जखऱ्याचा “ओळंबा” हा विभागणी निर्माण करणारा

बांधकामाचा दगड आहे. एक वर्ग "ओळंबा"चा तुच्छभाव करतो, कारण ते हे पाहण्यास नकार देतात की जरुब्बाबेलाच्या हातातील "ओळंबा" "त्या सातांसह" आहे. "ओळंब्या"सोबत असलेला "सात" हा शब्द, लेवीयविवरण अध्याय सव्वीस मध्ये "सात वेळा" असा अनुवादित केलेला तोच हिब्रू शब्द आहे.

मग जखऱ्या पुन्हा ही गोष्ट सांगतो की, जेव्हा तो जागा होतो, तेव्हा हे दोन साक्षीदार कोण आहेत हे त्याला माहीत नसते. म्हणून तो पुन्हा एकदा विचारतो, "ही दोन जैतूनाची झाडे कोणती आहेत?" तो हे पुन्हा म्हणत विचारतो, "या दोन जैतूनाच्या फांद्या कोणत्या आहेत, ज्या त्या दोन सोऱ्याच्या नळ्यांद्वारे आपल्यामधून सोऱ्याचे तेल ओतून काढतात?" आणि गॅब्रिएल पुन्हा एकदा जखऱ्याच्या प्रश्नाला प्रश्नानेच उत्तर देऊन त्या प्रश्नावर भर देतो, "या काय आहेत हे तुला माहीत नाही काय?" यावर जखऱ्या उत्तर देतो, "नाही." मग गॅब्रिएल म्हणतो, "हे ते दोन अभिषिक्त आहेत, जे संपूर्ण पृथ्वीच्या प्रभूजवळ उभे आहेत."

हा अध्याय गॅब्रिएलने जखऱ्याला त्याच्या झोपेतून जागे केल्याने सुरू होतो. त्यामुळे जखऱ्या मध्यरात्री जागे करण्यात आलेल्या कुमारिकांचे प्रतिनिधित्व करतो; आणि जेव्हा त्या कुमारिका जाग्या केल्या जातात, तेव्हा प्रकटीकरण अध्याय अकरामधील दोन साक्षीदार कशाचे प्रतिनिधित्व करतात हे समजून घेण्याचा त्यांच्यावर अत्यंत प्रबळ भार आहे असे त्यांचे प्रतिनिधित्व केलेले आहे. बायबलमधील सर्व पुस्तके प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात येऊन एकत्र येतात आणि त्यातच समाप्त होतात. सर्व संदेष्टे एकमेकांशी सहमत आहेत, कारण देव गोंधळाचा कर्ता नाही. सर्व संदेष्टे त्यांनी ज्या दिवसांत जीवन व्यतीत केले त्या दिवसांपेक्षा अधिक प्रमाणात शेवटच्या दिवसांविषयी बोलत आहेत.

गॅब्रिएल अल्फा आणि ओमेगा या तत्त्वाचा उपयोग करून हे दर्शवितो की झरुब्बाबेल मंदिरबांधणीचे कार्य प्रारंभ करील आणि पूर्णही करील. त्याचे कार्य प्रारंभी पायाभरणीचा दगड घालणे आणि शेवटी कळसदगड बसविणे असे दर्शविले आहे. झरुब्बाबेल मिलराइटांच्या चळवळीचे आणि Future for America या चळवळीचे प्रतिनिधित्व करतो.

गॅब्रिएल जखऱ्यापुढे जे सादर करतो ते असे की, मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचे कार्य, मग ते पहिल्या देवदूताच्या चळवळीत असो किंवा तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीत असो, पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याने पूर्ण केले जाते.

ते रस्त्यावर मृत पडलेले असताना, जगाने त्यांच्या मृतदेहांवर आनंद साजरा केला; परंतु जेव्हा ते उठले, तेव्हा जग भयभीत झाले आणि त्यांनी आनंद मानला. ते आनंदित होतात, कारण त्यांना जरुब्बाबेलच्या हातात त्या "सात वेळा" यांचा लंबक दिसतो. तो लंबक हा तो दगड आहे, ज्यावर बांधकाम केले जाते, जो शहाण्यांना मूर्खांपासून वेगळे करतो.

जखऱ्या "सात" असे म्हणत नाही; तो "ते सात" असे म्हणतो. ते विखुरलेपणाची दोन्ही अडीच हजार पाचशे वीस वर्षे पाहतात. "सात" असा अनुवादित केलेला शब्द तोच आहे जो लेवीयविवरणाच्या सव्वीसाव्या अध्यायात "सात वेळा" असा अनुवादित केला आहे, आणि तो इस्राएलच्या उत्तरेकडील व दक्षिणेकडील दोन्ही राज्यांवर आणलेल्या गुलामगिरीच्या "शापाचे" प्रतिनिधित्व करतो. दानिएलाचे पुस्तक "त्या सातांना" पहिला व शेवटचा कोप म्हणून ओळखते.

विल्यम मिलर यांनी ठेवलेला पायाचा दगड म्हणजे "सात वेळा" होय, आणि तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीने ठेवलेला शिरोभागाचा दगडही "सात वेळा" हाच आहे. जे शेवटच्या दिवसांच्या मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या जागृतीमध्ये "त्या सात" पाहून आनंदित होतात, ते मौल्यवान आणि निकृष्ट यांच्यातील विभागणी व विभक्तता पाहतील. मौल्यवान लोक पूर्ण ऐक्यात येत असता आनंदित होतील, आणि निकृष्ट लोकांना फार उशिरा कळेल की दोन सुवर्ण नळ्यांमधून खाली येत आलेले तेल त्यांच्याजवळ नाही. जी सत्यता एका वर्गासाठी आनंदाचे कारण ठरते, ती दुसऱ्या वर्गासाठी अडखळण्याचा दगड ठरेल, जरी पाहण्यास इच्छुक असलेल्या सर्वांसाठी ती पाहण्यास उपलब्ध होती.

जसे 1856 मध्ये आरंभी "seven times" ही एक कसोटी ठरली, जेव्हा Philadelphian Adventism चे रूपांतर Laodicean Adventism मध्ये झाले, तसेच समाप्तीच्या वेळीही "seven times" पुन्हा एकदा कसोटी ठरते, अगदी त्या ठिकाणी जिथे Laodicean Adventism चे रूपांतर Philadelphian Adventism मध्ये

होत आहे. आरंभीची कसोटी 1863 मध्ये अपयशी ठरली, “seven times” या बायबलाधिष्ठित सिद्धांताच्या नकारामुळे. जे 2023 मध्ये समाप्तीच्या वेळी ही कसोटी अपयशी ठरतील, ते Leviticus twenty-six मधील “seven times” द्वारे ओळखल्या गेलेल्या उपायाने अपेक्षित असलेल्या अनुभवाचा नकार केल्यामुळे तसे करतील.

दानियेलाच्या पुस्तकाच्या पहिल्या सहा अध्यायांतील भविष्यवाणीचा संदेश आपण विचारात घेण्यास सुरुवात करण्यापूर्वी, दानियेलाचे पुस्तक “सात काळ” पूर्णपणे मान्य करते हे ओळखणे महत्त्वाचे होते; कारण चौथा आणि पाचवा अध्याय “सात काळांबद्दल” आहेत, आणि ते प्रकटीकरणाच्या तेराव्या अध्यायातील पृथ्वीवरील पशूच्या दोन शिंगांचा प्रारंभ व अंत ओळखून देतात.

पुढील लेखात आपण त्या पहिल्या सहा अध्यायांचा विचार आरंभ करू.

“देवाकडून दानिएलला जो प्रकाश प्राप्त झाला, तो विशेषतः या शेवटच्या दिवसांसाठी देण्यात आला होता. उलाय आणि हिद्देकेल, शिनारच्या त्या महान नद्यांच्या काठांवर त्याने जी दर्शने पाहिली, ती आता पूर्णत्वास येण्याच्या प्रक्रियेत आहेत, आणि भाकीत केलेल्या सर्व घटना लवकरच घडून येतील.”

“दानियेलाच्या भविष्यवाण्या दिल्या गेल्या त्या वेळी यहूदी राष्ट्राची परिस्थिती विचारात घ्या.

“चला, आपण बायबलाच्या अभ्यासासाठी अधिक वेळ देऊ या. आपण त्या वचनाला जसे समजले पाहिजे तसे समजत नाही. प्रकटीकरणाचे पुस्तक त्यामध्ये असलेले शिक्षण समजून घेण्याची आज्ञा आपल्यासमोर ठेवून उघडते. ‘जो वाचतो, आणि जे या भविष्यवाणीचे शब्द ऐकतात,’ देव घोषित करतो, ‘आणि त्यात लिहिलेल्या गोष्टी पाळतात, तो धन्य आहे; कारण समय जवळ आला आहे.’ जेव्हा आपण एक लोक म्हणून या पुस्तकाचा आपल्यासाठी काय अर्थ आहे हे समजू, तेव्हा आपल्या मध्ये एक महान पुनरुज्जीवन दिसून येईल. आपल्याला ते शिकवित असलेल्या धड्यांचे पूर्णपणे आकलन नाही, जरी ते शोधून काढण्याची व अभ्यास करण्याची आज्ञा आपल्याला देण्यात आलेली आहे.”

“पूर्वी शिक्षकांनी दानियेल व प्रकाशितवाक्य ही बंद पुस्तके आहेत असे घोषित केले होते, आणि लोकांनी त्यांच्यापासून पाठ फिरविली. ज्याच्या भासमान गूढतेमुळे अनेकांना तो पडदा उचलण्यापासून रोखले गेले होते, तो पडदा देवाच्या स्वतःच्या हाताने त्याच्या वचनाच्या या भागांवरून दूर केला आहे. ‘प्रकाशितवाक्य’ हेच नाव ते बंद पुस्तक आहे या विधानाला विरोध करते. ‘प्रकाशितवाक्य’ याचा अर्थ असा की काही महत्त्वाची गोष्ट प्रकट करण्यात आली आहे. या पुस्तकातील सत्ये या शेवटच्या दिवसांत जगणाऱ्यांना उद्देशून सांगितली आहेत. आपण पवित्र गोष्टींच्या पवित्र स्थानी, पडदा दूर केलेला असताना, उभे आहोत. आपण बाहेर उभे राहावयाचे नाही. आपण आत प्रवेश करावयाचा आहे; परंतु निष्काळजी, अनादरयुक्त विचारांनी नव्हे, उतावळ्या पावलांनी नव्हे, तर आदरभावाने व दैवी भयाने. आपण त्या काळाच्या समीप येत आहोत, जेव्हा प्रकाशितवाक्याच्या पुस्तकातील भविष्यवाण्या पूर्ण होणार आहेत.” Testimonies to Ministers, 113.